

به دبیرکل کنفدراسیون بین المللی اتحادیه کارگری آزاد
آقای گای رایدر عزیز!

با تشکر زیاد از زحمات بی شائبه شما در جهت آزاد کردن من و همراهان دستگیر شده ام، از اینکه این نامه را با تاخیر برای شما می فرستم معذرت می خواهم.

اجازه دهید به اطلاع برسانم که مجموعه پشتیبانی تشکلهای کارگری جهانی، حمایت مردم در ایران و از آن جمله مردم سقز، مقاومت خود ما و خانواده های ما و نیز فعالیت های کارگران و دلسوزان ایرانی مقیم خارج باعث آزادی ما شد. در این میان فعالیت های شخص شما و خانم آنا بیوندی جایگاه ویژه ای داشت و جای امتنان خاص دارد.

اینجا علاقه مندم به نامه ای که خطاب به شخص من نوشتید اشاره کنم. متأسفانه در زندان امکان خواندن خود نامه وجود نداشت. اما مضمون آن شفاها به اطلاع من رسید و من فوراً همراهانم را در جریان آن قرار دادم. بر اساس توصیه شما، که مورد تأیید خانواده و دوستانمان بود به اعتصاب غذا پایان دادیم. خواندن اصل نامه در خارج زندان برایم ممکن شد. خود را سرفراز می دانم، و امیدوارم که کارگران ایران نیز در این احساس با من شریک باشند، که شما از موضعی دلسوزانه من را مورد خطاب قرار دادید. باید اذعان کنم موجی از احساسات همبستگی که در نامه اتان مورد اشاره قرار گرفته بود مرا برای تداوم مبارزه ام در جهت تحقق خواستهای بر حق طبقه کارگر ایران راسخ تر کرد. شما در این نامه به درستی اشاره کرده اید که ما مبارزاتی در پیش داریم و باید خود را به لحاظ جسمی و روحی برای آن آماده سازیم. طبقه کارگر ایران خواستهای بسیاری دارد، اما ابزار تحقق آنها را که عبارت باشد از حق تشکل مستقل از دولت و حق اعتصاب در اختیار ندارد.

صد سال است که طبقات دارا کارگران ایران را بخاطر تلاش در جهت تحقق این دو خواست و سایر مطالبات طبقاتی، زندانی و شکنجه می کنند و خاک میدانهای اعدام را بخونشان رنگین می نمایند. در این صد سال که ۴ نسل را در بر می گیرد بسیار خانواده ها که متلاشی شدند و چه بسیار رهبران و فعالین کارگری که در لیست سیاه قرار گرفتند و یا آواره و تبعید شدند، اما از پای ننشستند و مبارزه همچنان ادامه دارد.

فعالیت ها و نیز نامه های شما و پشتیبانی تشکلهای کارگری در جهان از ما، دستگیر شدگان اول ماه مه سقز، بار دیگر این باور پایه ای ما را تأیید کرد که طبقه ما یک طبقه جهانی است و به همبستگی جهانی برای پیشبرد اهداف و مطالباتش نیاز دارد. این امر حالا و در عصر گلوبالیزاسیون مبرم تر است.

اینجا لازم می دانم از جانب خودم و همکارانم از کلیه تشکلهای و کارگرانی که در این مدت نسبت به ما و خانواده های ما توجه و دلسوزی نشان دادند و در جهت آزادیمان پیگیرانه کوشیدند تشکر کنم. من امیدوارم که کمپین اخیر حلقه ای پاره نشدنی از مناسباتی مبارزاتی باشد و در جهت تقویت مبارزات کارگران ایران در دنیا عمل کند.

شما به درستی اشاره کرده اید که وثیقه ای که برای من تعیین شده بسیار ناعادلانه بوده است. برای آن بخش از کارگران جهان که ممکن است میزان فشار وثیقه را به درستی درک نکنند یک محاسبه ساده بدست می دهم. وثیقه دویست میلیون تومانی برای من بیش از حداقل دستمزد ۱۵۵ سال کار یک کارگر در ایران است.

آن زندان و این وثیقه تنها بخاطر مراسم بزرگداشت روز جهانی ما بر ما تحمیل شد. حال تصور کنید که مبارزه ما برای تحقق حق تشکل مستقل از دولت و حق اعتصاب چه قیمتی می تواند داشته باشد. ما در مسیر چنین مبارزه ای به حمایت همه جانبه تر هم طبقه هایمان در جهان نیاز داریم. دیدار من و آقای محسن حکیمی که بعنوان مترجم همراه من بود با هیئت کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری آزاد، تلاش ما کارگران سقز برای راهپیمایی در اول ماه مه و نیز زندانی شدن ما موجب تجدید برقراری ارتباط ما با جنبش جهانی طبقه امان از طریق شما گردید. ما این تجدید ارتباط را گرامی می داریم.

در خاتمه لازم می دانم توضیح دهم که ما بخاطر رهایی از زندان وثیقه مورد اشاره را پذیرفته و عنقریب محاکمه خواهیم شد. برای پیروزی در این محاکمات به وکلای مجرب و نیز پشتیبانی مادی و معنوی شما احتیاج خواهیم داشت. اما نتیجه هر چه باشد ما مبارزات خود را برای تحقق مطالباتمان و بویژه حق تشکل مستقل از دولت و حق اعتصاب ادامه خواهیم داد و توقع پشتیبانی همه جانبه تر از تشکلهای کارگری در سطح جهان را داریم.

با احترام

محمود صالحی

۲۰ مه ۲۰۰۴

برابر با ۳۱ اردیبهشت ۱۳۸۳

باز تکثیر از انجمن کارگری جمال چراغ ویسی